

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΟΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη.

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, **τρυφερή** η *σάρκα* του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, *ζύμη αφράτη* είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και το κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν ο αγέρας, σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά **πατούσαν σταφύλια**, **μύριζε** ο κόσμος μούστο, κι εγώ σφαλνούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα· κι ερχόταν ο Θεός, όσο ήμουν παιδί ποτέ σε με γέλασε, έρχουνταν, παιδί κι αυτός σαν και μένα, και μού 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. «Χάρισμα σου , μού 'λεγε, χάρισμα σου, παίξε μαζί τους. Εγώ έχω κι άλλα. »Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.

Ευριπίδης

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ